

Z obsahu:

**Naplnuje mě veliká
radost...**

Jan Pavel II. při
generální audienci
18. června 1997
– strana 2 –

**Petr a Pavel
jedno jsou**
– strana 4 –

**Ze zápisníku
jednoho z delegátů**

Po prvé ve své
126leté historii se
konal Mezinárodní
eucharistický kongres
v Polsku a po druhé
ve středněvýchodní
Evropě...
– strana 5 –

**Přečerpané konto
víry**

Joachim kardinál
Meisner
– strana 7 –

**Vrchol svatovojtěš-
ského milénia**

Homilie Jana
Pavla II. v Hnězdně
3. června 1997
– strana 8 –

**Moje zkušenost
s AMWAY**

Chodím do deváté
třídy ZŠ v jednom
okresním městě...
– strana 10 –

**Apoštolové Petr a Pavel, ikona ze 17. století,
ilustrace k článku na str. 4**

Naplňuje mě veliká radost...

„Toto setkání bych chtěl zahájit slovy o nedávné pouti, kterou mi Boží prozřetelnost umožnila vykonat v Polsku. Byly tři důvody, proč jsem uskutečnil tuto pastorační návštěvu.“ Těmito slovy začal svou hlavní promluvu Svatý otec a pokračoval. Mezinárodní eucharistický kongres ve Vratislavi, tisíc let od mučednické smrti svatého Vojtěcha a šestisté výročí založení Jagellonské univerzity v Krakově. Tyto události tvořily jádro celého putování, během něhož jsem navštívil Vratislav, Legnici, Gurzów Wielkopolski, Hnězdno, Poznaň, Kalisz, Čenstochovou, Zakopane, Ludomierz, Krakov, Duklu a Krosno.

46. mezinárodní eucharistický kongres začal 25. května v neděli Nejsvětější Trojice mší svatou, které předsedal můj legát kardinál Sodano. Bohatý duchovní a liturgický program naplnil celý týden. Rozvíjel se podle vůdčí myšlenky „Tu svobodu nám vydobyl Kristus“. Pán mi dal možnost zúčastnit se závěru prací, a tak poslední den v květnu jsem mohl spolu s přítomnými z celého světa uctít Krista v eucharistii a klanět se mu ve vratislavské katedrále. Týž den jsem se zúčastnil eumenické modlitby se zástupci církvi a církevních společenství. Následujícího dne 1. června, slavná mše svatá, Stacio Orbis, uzavřela kongres.

Mezinárodní eucharistický kongres je mimořádná církevní zkušenost. Shromáždil teology, kněze, řeholníky a laiky. Byl to jistě čas hluboké úvahy o tajemství eucharistie a umožnil křesťanům, kteří přišli do Polska z Evropy i z jiných částí světa, dlouho se ponořit do modlitby. Modlitby, kterou vedli kardinálové či biskupové různých národů, jež tam byly pozvány. Vratislavský kongres byl již šestačtyřicátý od prvního, který se konal v Lille ve Francii v r. 1881. V poslední době se mezinárodní eucharistické kongresy konaly každý čtvrtý rok. Příští se bude konat v Římě, u příležitosti velkého jubilea, roku 2000.

Tisící výročí smrti sv. Vojtěcha, umučeného právě v roce 997, to byl další důvod návštěvy. Pocházel z Čech a byl členem knížecí rodiny Slavníkovců. Narozen na Libici na území dnešní diecéze Hradec Králové, stal se ještě jako mladý pražským biskupem. Na konci dubna jsme Vojtěchovo milénium slavili v České republice za účasti mnoha biskupů, kteří přišli ze zemí spojených s činností tohoto světce. Svatý Vojtěch přišel do Polska ke konci svého života, na pozvání krále Boleslava Chrabrého. Přijal pozvání podniknout misijní výpravu a hlásat evangelium pohanským národům, které obývaly kraje u Baltického moře. Našel tam smrt a jeho tělo po mučednické smrti vykoupil král Boleslav Chrabrý a přenesl je

do Hnězdn, které se tehdy stalo střediskem úcty ke svatému Vojtěchu.

V roce 1000 došlo u ostatků sv. mučedníka k důležitému setkání, nejen náboženskému, nýbrž i politickému. Při té příležitosti putovali do Hnězdn jak císař Ota III., tak papežský legát. Jejich zasedání s králem Boleslavem Chrabrým se připomíná jako setkání v Hnězdně, a právě v té době se stalo první metropolí v tehdejšímu Polsku. Z politického hlediska bylo setkání v Hnězdně důležitou událostí, protože se stalo jakýmsi oficiálním vstupem piastovského Polska do sjednocené Evropy.

Při nedávné připomínce tisícího výročí mučednické smrti sv. Vojtěcha jsme se napojili na onu historickou událost a na její zvláštní význam pro náš světadíl. Aby to připomenuli, přijeli do Hnězdn prezidenti zemí spojených s tradicí svatého Vojtěcha, z České republiky, Litvy, Německa, Polska, Slovenska, Ukrajiny a Maďarska. Ještě jednou vzdávám díky Pánu a všem, kteří usilovně pracovali pro uskutečnění tak významné události.

Založení Jagellonské univerzity v Krakově bylo třetím důvodem této návštěvy. Tuto první univerzitu v Polsku založil král Kazimír Velký v r. 1364. Bylo to studium generale, ale ještě ne úplná univerzita, protože neměla teologickou fakultu. V roce 1397 královna Hedvika a její manžel Ladislav Jagellonský učinili vše potřebné k založení teologické fakulty. Díky iniciativě zakladatelů z dynastie Jagellonců se zrodila v Krakově univerzita se všemi právy, která se brzo stala velkým studijním střediskem, proslulým nejen v Polsku, nýbrž i v celé tehdejší Evropě.

Pro město Krakov a pro univerzitní lid je den 8. června tohoto roku velkým svátkem. Po šesti stech letech byla královna Hedvika konečně svatořečena. Při této příležitosti se konalo setkání s představiteli polských univerzit, kteří se nejen účastnili slavné eucharistické oběti, nýbrž i akademického aktu u hrobu sv. Jana Kentského v universitním kostele sv. Jany. Pro všech-

ny osoby spojené s krakovskou Alma Mater to byly mimořádně slavnostní chvíle.

Poslední den pobytu v Polsku se konalo další svatořečení, totiž Jana z Dukly, fran-tiškána z 15. stol., který byl také spojen s akademickým prostředím krakovské univerzity. I když se narodil v Dukle, jeho služba i život probíhaly ve Lvově. Děkuji Pánu, že mi bylo dáno uctít jeho památku v místě, kde se narodil, i když se svatořečení konalo v nedalekém Krosnu, v arcidiecézi Přemyšl.

Kromě toho jsem během své pouti měl tu radost, že jsem o slavnosti Božského Srdce Ježíšova, 6. června, v Zakopaném prohlásil za blahoslavenou Marii Bernardinu Jabłoňskou, spoluzakladatelku kongregace sester albertinek, a Marii Karlovskou, zakladatelku sester pastýřek.

Milovaní bratři a sestry, zatímco se s vděčností v myšlenkách obracím k Pánu, chci znovu upřímně poděkovat všem osobám, které různým způsobem přispěly k přípravě a hladkému průběhu mého putování do vlasti. Jsem vděčný státním představitelům i církevním organizacím, které všemožně usilovaly o to aby má cesta byla klidná a přinesla plody. Děkuji také vedení a pracovníkům rozhlasu i televize, kteří umožnili Polsku a celému světu podílet se na pocitech těch, kteří se mohli přímo účastnit těchto událostí.

Naplňuje mě veliká radost, že jsem mohl během jedenácti dní svého putování ve vlasti zpívat se svými krajany Te Deum díky Pánu za vše dobré, co během tisíce let udělal v Polsku a v celém světě.

(Podle Vatikánského rozhlasu)

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 12,1–11

Král Herodes začal zle zakročovat proti některým členům církevní obce. Janova bratra Jakuba dal popravít mečem. Když viděl, že se to Židům líbí, dal zatkout také Petra. Byly právě Velikonocce. Zmocnil se ho tedy, dal ho zavířit do žaláře a hlídat od čtyřnásobné stráže vždycky po čtyřech vojácích. Měl v úmyslu, že ho dá po Velikonocích popravít. Tak byl Petr hlídán ve vězení; církevní obec se však naléhavě za něho modlila k Bohu. V noci před tím dnem, kdy ho chtěl Herodes popravít, spal Petr mezi dvěma vojáky a byl spoután dvěma řetězy. I přede dveřmi stála stráž. →

Najednou se objevil anděl Páně a v kobce zazářilo světlo. Strčil Petra do boku, vzbudil ho a řekl: „Rychle vstaň!“ Tu mu spadly řetězy z rukou.

Pak mu anděl řekl: „Opásej se a obuj si opánky!“ Udělal to.

Dále mu nařídil: „Přehoď si plášť a pojď za mnou!“ Šel tedy za ním ven, ale nevěděl, že je to skutečnost, co se dělo skrze anděla. Myslel, že má vidění. Přesli pak první i druhou stráž a došli k železné bráně, která vede do města. Ta se jim sama od sebe otevřela. Vyšli tedy ven a šli dál jednou ulicí. A hned nato anděl zmizel.

Vtom přišel Petr k sobě a řekl: „Teď vím jistě, že Pán poslal svého anděla a vytrhl mě z Herodových rukou a ze všeho, na co čeká židovský lid.“

2. čtení – 2 Tim 4,6–8.17–18

Milovaný!

Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Teď mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium – Mt 16,13–19

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“

Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“

Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“

Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“

Myšlenka na neděli

ZÁRUKA JISTOTY

Zamyšlení nad úryvkem Mt 16,13–19

Blahoslavený jsi, protože ti to nezjevilo tělo a krev.

Ježíš dnes odešel od zástupů do pohan-ské krajiny a zůstává sám jen se svými učedníky. Patříš-li k Jeho nejvěrnějším, připoj se k Jeho družině. Dnešní den bude věnován významné lekci vnitřní výchovy apoštolů. Připrav se na to, že uslyšíš závažná naučení, která mají základní význam pro Ježíšovo dílo. Odlož všechno, co tě rozptyluje, a usedni soustředěně v kroužku Mistrových posluchačů.

Ježíš je vynikající učitel. Probouzí pozornost svých žáků tím, že jim klade neočekávanou otázku: *Za koho pokládají lidé Syna člověka?* Je to ovšem otázka, která je současně i významnou výpovědí: Titulem, kterým označuje sám sebe, Ježíš vyjadřuje, že je nejen člověkem, ale i *Mesiášem*, to je tím, *komu je dána moc, sláva a království a kterému slouží všechny národy, kmemy a jazyky; jeho moc je věčná, nikdy nepřestane a jeho království nebude přemoženo.*⁽¹⁾

Odpověz Ježíši po pravdě, za koho Jej lidé pokládají. Není ti smutno z toho, že ještě na prahu třetího tisíciletí je tolik lidí, pro které Ježíš znamená málo nebo nic? Že v době informační exploze o Něm dokonce mnozí dokonce ani neslyšeli? Že i mezi těmi, kteří se pokládají za Jeho příznivce, je mnoho těch, kteří se nesnaží poznat skutečnou identitu Jeho osoby, ale utvářejí si o ní jen své vlastní myty, jak se jim to hodí a líbí?

Ani odpověď apoštolů nepřináší celé spektrum názorů Ježíšových současníků. Apoštolové dávají přednost spíše těm výrokům, které jim imponují. Jsou přece Jeho učedníci, mají tedy podíl na Jeho věhlasu. Názorům odpůrců raději nevěnují pozornost. Nežádka slyšíme jenom to, co rádi slyšíme, co je nám bližší nebo co nám dává za pravdu.

Ježíš však nechává všechny ty odpovědi bez slova komentáře a pokládá svou druhou, mnohem závažnější otázku: *Za koho mě pokládáte vy?*

Možná, že by nastalo rozpačité váhání, ale je tu nečekaně rozhodná a výstižná

odpověď rybaře Šimona: *Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.*

Zahanbil snad jako primus ve třídě své spolužáky? Aby si to ani na chvíli nepřipouštěl, doví se Šimon nejdříve, odkud se vzala jeho překvapivě správná výpověď: »To, co jsi nyní řekl, nemáš ze sebe. Nejsou to tvoje znalosti a plod tvého rozumu. Jediný, kdo může přivést k takovému poznání, je můj Otec v nebesích.« Pochopil Petr Ježíšova slova? Jak se ukáže za krátký čas, kdy bude »primus třídy« naopak označen za Satana⁽²⁾, cesta ke skutečnému pochopení bude ještě dlouhá.

Uvědom si s pokorou, že tě tu Ježíš staví před veliké tajemství, které má klíčový význam pro budoucnost Jeho království. Ačkoliv zná velmi dobře Petrovy slabosti, neváhá vybrat jej za základní kámen své budoucí církve. Není to příliš velké riziko? Byl by to dokonce více než hazard, kdyby Pán chtěl spoléhat na to, co Jeho Skále *zjeví tělo krev*. Ale tak tomu nebude. Tak jako právě teď, ač nevědomý a nechápající, vyslovil Petr **z vnuknutí Otce** nejvyšší pravdu o *Synu člověka* k poučení svých bratří, tak se může nyní Bůh zaručit, že bude přijímat i v nebi jako svázané, *co jednou na zemi sváže*, i jako rozvázané, *co rozváže*, protože jej nepovede jeho *tělo a krev*, ale jedině Ten, který je Pravda sama. Bůh si vyvolí, koho chce, aby byl viditelným garantem té pravdy, kterou mu *zjeví Otec*. Ne proto si jej vyvolí, že je první mezi všemi, ale proto bude první mezi všemi, že si jej sám Bůh vyvolil. On sám *mu dá sílu, aby plně hlásal evangelium a aby jej slyšeli lidé ze všech národů.*⁽³⁾

Tato instituce Boží jistoty nebude po chuti Jeho nepřátelům. Z Ježíšovy předpovědi jednoznačně vyplývá, že Jeho církev i skála, na které stojí, budou cílem jejich trvalých, ale konec konců marných útoků. Rozpomeň se na Jeho jednoznačné zaslíbení, kdykoliv se setkáš s otevřenými nebo záluďnými výpady Odpůrce a jeho spojenců. Můžeš se na Jeho slova spolehnout, protože nestojí na slabosti člověka, ale na jistotě *Syna člověka, Mesiáše, kterému je dána sláva a království, jehož moc je věčná a nepřestane, protože jeho království nebude přemoženo.*

Poděkuj Ježíši za tento dar jistoty a vy-znej nyní i ty z celého srdce, za koho Jej pokládáš. *Veleb Jej hlasitě a oslavuj Jeho jméno, ať to slyší pokorní a radující se.*⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Dan 7,13nn; ⁽²⁾ srov. Mt 16, 22n; ⁽³⁾ srov. 2. čtení 2 Tim 4,17; ⁽⁴⁾ Resp. žal 34

Petr a Pavel jedno jsou

Petrus et Paulus unum erant (Sv. Augustin)

Stále častěji se v kritikách církve v poukazech na tzv. případ z Antiochie (viz Gal 2,11–21) staví apoštol pohanů Pavel jako principiální protiklad proti prvnímu mezi apoštolů Petrovi, což postihuje hierarchicky chápanou církev. Takovému přehodnocení uvedeného případu nelze přikládat skutečnou váhu již proto, že pak by se skutečně katolické smýšlení a charakteristické spojení obou jmen Petr a Pavel stalo opravdovou hádankou. Pro putující církev, která se ve svém liturgickém konání dopracovala vysoké úrovně, je spojení obou těchto jmen uctíváno jako slavnost, tedy na nejvyšším stupni liturgického zařazení.

Pro prvotní církev bylo spojení mezi Dies natalis – dnem mučednické smrti svatých Petra a Pavla zcela obvyklé a samozřejmé, i když je pravda, že se mnoho přemýšlelo o rozdílnosti obou těchto postav. Když se začteme do *Promluv* (Sermones) sv. Augustina (354–430), musíme s překvapením konstatovat, s jak pečlivou důkladností se zabýval antiošským případem, a to nejen ve svých kázáních. Augustinovi, biskupovi v Hippo, velmi záleželo na tom, aby měl zcela jasno o tom, co se vlastně v Antiochii stalo. Pro něho bylo nesporné jedno: Petr neměl pravdu. Jako důvod jeho selhání označil Augustin stejnou apoštolovu slabost, která mu vynesla z Ježíšových úst výrok: *Jdi mi z očí Satane, ne-*

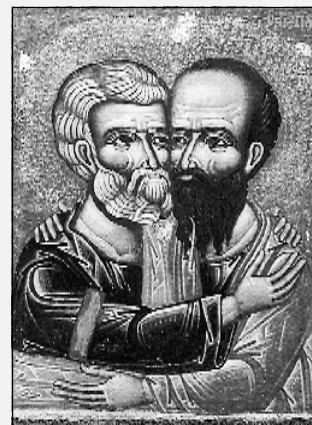
boť nemáš na mysli věci božské, nýbrž lidské (Mk 8,33). Tato slabost byla Petrovi osudná i v noci před Velkým pátkem, jde tedy o slabost, která má hlubší kořeny. Právě proto se Petr s Pavlem dostali do sporu, který se týkal spásy všech lidí, podotýká Augustin. Podle jeho názoru se v Antiochii nedostala do popředí různost názorů, nýbrž bylo pomozeno k právu pravdě, která pochází od Boha. Lidský strach se dostal na prvný. Bylo odhaleno smýšlení, které je pouze lidské. Prvnímu z apoštolů se dostalo nezbytného *correctio fraterna* – bratrského napomenutí.

Po tomto konstatování činí Augustin další krok: vyzvedává bratrské napomenutí, které

Pavel udělil Petrovi, na duchovně-svátostnou úroveň církve, na níž se *correctio fraterna* apoštola pohanů týká všech pokřtěných. Ta záležitost – říká Augustin – se vztahuje na všechny, »neboť by nebylo užitečné, aby se Petrovo pomýlení, které by muselo poškodit všechny, jen tajně sprovodilo ze světa«. Pak se dostává biskup z Hippo k jádru věci, k tomu, jak se to dotýká církve, a poznamenává:

»V pevnosti lásky... přijal a podpořil Petr výtku z Pavlových úst. Přijal napomenutí bez výhrad s pohledem upřeným k zemi. Tak vyvolal napomínaný kolem sebe větší údiv, než měl karatel v úmyslu.«

Napodobit Petra je proto obtížnější, soudí Augustin, než napodobit Pavla. Je snazší objevit něco, co je možno u druhého kritizovat... než uznat, v čem se člověk musí sám změnit. »Uvaž přitom,« dodává Augustin, »že k napomenutí došlo na veřejnosti a k tomu od někoho, kdo byl k apoštolskému úřadu povolán mnohem později než Petr.« Petrovo chování tak nabývá zvláštního významu jako **apoštolský příklad pokory. Tato ctnost je nejvyš-**

Existuje poznání Krista, které se dostává k jiným lidem pouze tak, jak Jej ukazují svým životem ti, kteří Jej milují.

René Voillaume

ší křesťanskou moudrostí a uměním.

»Neboť skrze pokoru se udržuje láska při životě,« uvádí sv. Augustin.

Tímto způsobem uvádí biskupský kazatel své posluchače do blízkosti onoho Petra, kterého se Zmrtvýchvstalý neptal třikrát na jeho lásku, aby jej kritizoval za trojí zapření, nýbrž aby jej uzdravil.

Petrus et Paulus unum erant – pokračuje Augustin, kterému bylo tehdy asi šedesát let: Petr a Pavel byli jedno. Těmito hluboce zdůvodněnými slovy však již nemířil na antiošský případ. Více jej zajímaly těžkosti severoafrické diecéze. Mimo to věděl ze své vlastní zkušenosti: Pastýři církve nemohou své svěšené věřící přivést někam dále tím, že jim pokaždé řeknou něco, co si právě myslí, nebo co by lidé od nich rádi slyšeli; věděl, že u pastýřů záleží právě na tom, aby smýšleli v duchu onoho »být jedno«, do kterého Hlava církve skrze svého Ducha nechala vyústit spor mezi apoštolskými knížaty. Pro církev může být užitečné jediné to, co vychází z tohoto »být jedno«.

-VS-

ZLATÉ KNĚŽSKÉ JUBILEUM

Počátkem měsíce července si naše farnost připomíná 50 let kněžství P. Antonína Blahy.

Narodil se 13. listopadu 1918. V raném mládí odešel k salesiánům do Fryštáku. Studium bohosloví v Litoměřicích bylo násilně přerušeno: byl totálně nasazen v Německu. Studium dokončil až po válce a v litoměřické katedrále sv. Štěpána byl 29. června 1947 vysvěcen na kněze biskupem A. A. Webrem. V sobotu 5. července na svátek sv. Cyrila a Metoděje sloužil primiční mši svatou v rodné obci. Kázal P. Metoděj Habáň.

Po primici odjel zpět do litoměřické diecéze, o které později prohlásil Štěpán kardinál Trochta, že to není vinice, ale kamenolom Páně. Působil v Turnově, Jirkově u Ch., Vtelnu, Trmicích, Chomutově a Bakově nad Jizerou.

Roku 1980 se vrací zpět do rodné obce, kde dodnes vypomáhá při eucharistii a svátosti smíření. Děkovnou bohoslužbu bude mít P. Antonín Blaha v sobotu 5. července 1997 v 10.00 hod. v chrámu sv. Václava v Dol. Bojanovicích.

Kéž vám dává Pán všehomíra hojnost zdraví, duchovní i duševní svěžesti. Vaši farnici vám vyprošují dary Ducha svatého a ochranu P. Marie. Přijměte kytici modliteb od dolno-bojanovských farníků; ve všem vašem konání vám Bůh žehnej!

*

V neděli 6. července bude mít na prostranství obce před sochou sv. Václava v 10.00 hod. primiční mši svatou P. Mgr. Václav Novák, dvánáctý kněz z naší obce v tomto století.

Jan Blaha

Ze zápisníku jednoho z delegátů

Po prvé ve své 126leté historii se konal Mezinárodní eucharistický kongres v Polsku a po druhé ve středněvýchodní Evropě. Heslo kongresu bylo »**Eucharistie a svoboda**«, a to v duchu listu sv. Pavla Galaťanům: *To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus!* (Gal 5,1).

Do Wroclawi přijely tisíce lidé z celého světa. Buď na celých osm dní nebo jen na určité dny účastnilo se Mezinárodního eucharistického kongresu více než 30 kardinálů, asi 130 biskupů a více než tisíc kněží ze všech pěti kontinentů. Z naší republiky se po dvou dnech účastnili arcibiskupové – pražský, kardinál Miloslav Vlk, a olomoucký, Jan Graubner. Na jediný den přijeli světící biskupové – olomoucký, Mons. Josef Hrdlička, a pražský, Mons. Jiří Paďour. Z naší republiky jsme byli oficiálními delegáty pouze dva, oba z arcidiecéze olomoucké. Z olomouckého kněžského semináře přijelo na kongres kolem 60 bohoslovců. Určitým překvapením byla neúčast slovenského episkopátu. Události takového významu, a to v blízkosti naší státní hranice, jako je Mezinárodní eucharistický kongres, se dostalo v našich sdělovacích prostředcích malé publicity.

Velmi pěkné a hodnotné byly **večerní asketické konference** v katedrále, které byly pak zakončovány adorací před Nejsvětější svátostí, která končila až o půlnoci. Všechny večerní pobožnosti se konaly za velké účasti věřících. Promluvy na těchto asketických konferencích byly záležitostí především kardinálů. Před projevem některý z biskupů představil dotyčného kardinála. Vždy to bylo svědectví o jeho věrnosti Bohu a církvi. V pondělí měl konferenci kardinál

Kazimierz Swiatek z Minsku, kterého sověti v r. 1941 umístili do cely smrti.

Nálet německých letadel zabránil jeho popravě. Podařilo se mu pak uprchnout. V roce 1945 jej KGB znovu uvěznila. Byl odsouzen a prodělal několik let v sovětském gulagu. Těžká práce a zlé zacházení v dolech sibiřské tajgy jej však nezlomily. Ve své promluvě kardinál Swiatek řekl: „Nejhorší snahou současnosti je návrat k prvnímu hříchu člověka. Je to touha po autonomii života, která naprosto popírá jakoukoliv autoritu včetně autority Boží. Současný člověk chce sám určovat to, co je dobré a co je špatné, chce určovat své pravdy, ale i normy a mravní kritéria. Znovu došlo u lidí k „historické ztrátě paměti“, takže zapomínají, že taková autonomie vede k úpadku a zotročení. Zjevně se toto pokušení uskutečňuje v různých formách, ale praktické výsledky jsou vždy stejné.“

V úterý měl konferenci kardinál **Miloslav Vlk**. Na přítomné zapůsobil závěr přednášky, kdy kardinál mluvil o svém svědectví, které vydal Bohu v době totality. Měl totiž přednášku napsanou v italštině, ale protože posluchači byli z velké většiny Poláci, diplomaticky několika slovy svou přednášku uvedl a pak zakončil a nechal ji svému sekretáři přečíst v polštině.

Ve středu měl konferenci kardinál **J. J. O' Connor** z New Yorku. Tento den byl dnem pokání před slavností Těla a Krve Páně. Vybízela k osvobození se od hříchu a ke svobodě dětí Božích vykonáním sv. zpovědi.

Ve čtvrtek jsme se těšili na promluvu kardinála Korce z Nitry. Asi ze zdravotních dů-

vodů nemohl přijet, a proto jeden z polských biskupů činných v misiích (diecézní biskup v Nové Guineji) mluvil o složité situaci misionářů v Africe. Nepřichází již mnoho misionářů z Evropy a domorodých kněží je velmi málo. Katolická církev tu obětuje velké prostředky na nemocnice, školy, sociální účely, a sekty za své peníze si „kupují“ členy, kterým pak „vymývají“ mozek. Proti různým nepořádkům a partyzánsky vedené občanské válce je místní vláda bezmocná. Je těžké v přítomnosti tolika zla být dobrým.

V pátek mluvil kardinál **Camillo Ruini** z Říma na téma „Kristus vysvobozuje a sjednocuje“. Tento pátek byl dnem věnovaným ekumenismu. Bez uznání Krista v eucharistii není možné plné sjednocení křesťanů. Touha po sjednocení roste ve většině nekatolických církvích.

Důkazem pro to bylo i patetické setkání představitelů různých církví v evangelickém kostele věřících augšburského vyznání. Na pobožnosti o zpovědi a přijímání setkali se v tomto kostele kromě věřících biskupové následujících církví: evangelicko – augšburské, evangelicko – reformované, evangelicko – metodistické, polské katolické (obdoba naší církve československé), mariavistů a pravoslavné. Římskokatolickou církev reprezentoval kardinál arcibiskup wroclawský Henryk Gulbinowicz. Přijímání pod způsoby chleba a vína podávali nekatolíkům 4 biskupové různých církví.

Tím hlavním, co 46. MEK zdůraznil, bylo: **Žijeme z velkého tajemství víry – z eucharistie. Bez eucharistie a života z eucharistie není myslitel-**

Tím hlavním, co 46. MEK zdůraznil, bylo: Žijeme z velkého tajemství víry – z eucharistie. Bez eucharistie a života z eucharistie není myslitelná církev...

**SRDCE JEŽÍŠOVO,
PRAMEN VŠEHO
DOBRA**

**Nejsvětější Srdce Ježíšovo,
Prameni všeho dobra,
klaním se Ti, věřím v Tebe,
důvěřuji Ti, miluji Tě
a lituji svých hříchů.
Daruji ti své chudičké srdce,
učíš je pokorné,
trpělivé a čisté,
aby odpovídalo
Tvým přáním.
Dej, dobrý Ježíši,
aby žil já v Tobě
a Ty ve mně.
Chraň mne od nebezpečí,
těš mě v úzkostech
a souženích.
Dej mi zdraví pro mé tělo,
žehnej všemu mému konání
a dopřej mi milost svaté
smrti.**

*Benedikt XV.
Breve 4. 12. 1915*

ná církev. Pravá svoboda je ta, kterou má sám Bůh: svoboda od lži a mravního zla. K této svobodě nás osvobodil Kristus a máme ji nejen obdržet, ale musíme o ni bojovat a také v této svobodě žít. Plně svobodni budeme až v nebi, kde už nebudeme ve stavu zkoušky neboli možnosti volit mezi dobrem a zlem, pravdou a lží. Modleme se o velkou víru v tajemství eucharistie a také o sílu, abychom žili jako děti Boží a nedělali si ze svého vyznání zástěrku pro hřích.

ThDr. František Poláček

Dědictví otců zachovej nám Pane 1

1. CYRILOMETODĚJSKÁ ÚCTA

Moudrý Sirachovec začíná kapitolu, ve které chce oslavit starozákonní velikány a jejich velikolepé skutky, slovy:

„Nuže, chvalme slavné muže, otce všech našich pokolení. Vedli lid svými radami, znalostí zákonů napsaných pro lidi...“

nechali po sobě jméno, které hlásá jejich chválu...“ (Sir 44, 1–8)

Plným právem můžeme tato slova vztáhnout na naše slovanské apoštoly sv. Cyrila a Metoda. Je řada **důvodů naší cyrilometodějské úcty**:

1) Především jak Cyril, tak Metoděj jsou osobnosti, které vynikají mimořádnými dary moudrosti a svatosti.

O sv. Cyrilu se dozvídáme z *Chvalořeči sv. Klimenta Ochridského*: „Cyril, který se zaskvěl zbožností a krásou na zemi jako slunce osvěčující záblesky trojosobního božství celý svět.“ A ve staroslověnském východním oficiu o sv. Cyrilu se vyzvedá jeho vynikající řečnická schopnost: „Přívalem svých podobství udolals trojjazyčníky. Vpravdě ses podobal posvátné harfě podobství... Ó, jazyku v podobstvích sladší než med.“

Sv. Metoděj nedával najevo dary moudrosti a rozumu a všestrannosti za časů sv. Konstantina. Po boku svého mladšího bratra pracoval pokorně a nenápadně a ponechával mu ve všem prvenství. Teprve když Konstantin opustil tento svět, projevil naplno nejen své úžasné vědomosti, ale i organizační schopnosti. Tehdy sám jednal jako hlava misie, jako papežský legát

a posléze jako arcibiskup velkého území.

2) **Další důvodem** k této úctě je, že sv. Cyril a Metoděj jsou *apoštoly našeho národa*. Jsou to naši obzvláštní dobrodinci. Jsme jim zavázáni hlubokou vděčností. Nikdy nebudeme moci zapomenout to, co z lásky ke Kristu, ve kterém milovali i náš národ, prokázali našim předkům v „přednárodním“ období našeho mravního života.

Bylo tu sice křesťanství, když přišli, jenže jaké? **Bylo hluché a němé!** Teprve sv. Cyril a Metoděj je zvěstovali řečí srozumitelnou národu, který teprve potom mohl Krista vlastní řečí oslavit. **A tak od těch dob může náš národ na Boží volání hlaholit radostně odpověď.** Svatý otec **Pavel VI.** připomíná, že lidé prožívají hodnoty, které jim přináší evangelium, v hlubokém spojení se svou vlastní kulturou; šíření křesťanství se nemůže obejít bez základních složek kultury (Evangelii nuntiandi II, 18–20).

A Jan Pavel II. k tomu dodává, že víra, která se nestane kulturou, není opravdová ani úplná. (Christifideles laici, III, 44).

Naopak **kultura, která není prostoupena vírou v Boha**, který se sklonil ke všem národům v Kristu, není **naplno kulturou**. A tak i ti, kdo z odkazu soluňských bratří vyzdvihi **pouze lidský přínos** národní, jazykový, vzdělávací a mírový, avšak ponechali stranou Krista, pro kterého a skrze kterého se to všechno děje, dali jen příležitost nepřátelům Kristovy Církve všeobecně zneužívat odkazu soluňských bratří. Tak se potvrzuje, že kdekoli se přijde s jakoukoli ideou *lidskosti*, a nestojí na prvním místě

Kristus, tam se posléze všechno obrátí proti každému člověku. Tím, že sv. Cyril a Metoděj postavili naši národní kulturu na pevný základ a nechali Krista promlouvat k nám srozumitelnou řečí, učinili náš národ naplno kulturním a umožnili mu opravdovou víru. To byly radostné a ušlechtilé počátky, které nás dodnes, a spolu s námi i mnohé jiné, povznášejí k vysoké kulturní úrovni. Třebaže dobová nepřízeň rozmetala jejich vzácnou setbu, nebyla to jejich vina. Nájezdy Maďarů rozbily naši velkomoravskou kolébku, aby novorozenec žil v cizím prostředí. Národ však nezaničil a dodnes žije z tuhého kořene semene zasaženého bratry ze Soluně. Co učinili pro naše předky, učinili pro nás. Proto jsme si také vědomi návaznosti, s níž musíme pokračovat v lásce a vděčnosti k nim.

3) Cyrilometodějská úcta vyžaduje především snahu dobře **svaté věrozvěsty** poznat a často rozjímat nad jejich ži-

Svatost nespočívá v tom nebo onom cvičení. Spočívá v připravenosti srdce, která nás dělá pokornými a maličkými v Boží náruči, kde jsme si vědomi svých slabostí a důvěřujeme přímo odvážně dobrotě Otce.

Sv. Terezie z Lisieux

votem. Rozjímáním se převádí všechna ta duchovní krása, dobro, pravda jejich života do nejněžnějšího jádra našeho života. Tak se naše vlastní zkušenost oplodňuje jejich vznešeným duchem. Tak se rozvíjí otcovská návaznost. Kdyby naše úcta k nim nevyvěřala ze samotného života, neměla by hodnotu. Proto jde o úctu, která vychází z každodenního života plného jejich ducha a vede k vrcholům křesťanské svatosti a apoštolské lásky.

Jedině takovou úctou naplníme svou národní povinnost vděčnosti a zasloužíme si trvalou a účinnou ochranu u svých nebeských ochránců, svatého Cyrila a Metoděje.

(Pokračování příště)

Skončila velká pout'

77. apoštolská cesta Jana Pavla II. svým způsobem překračuje rámeček jeho dosavadních cest a vyvolala úžas a překvapení na celém světě. Je mimořádná svou délkou, mimořádná účastí představitelů hierarchie z celého světa, ale také účastí prezidentů sedmi střeoevropských států. Sborník homilií a projevů, které Jan Pavel II. během této své cesty pronesl, má 150 stran. Mimořádná je také účast na setkáních s papežem. Celkem se tu shromáždilo více než 7 milionů věřících.

Tato papežova cesta měla pozoruhodně promyšlenou režii. Opírala se o čtyři nosné sloupy: závěr 46. mezinárodního eucharistického kongresu ve Wroclawi, vyvrcholení svatojosefského milénia v Hnězdně, 600. výročí založení teologického učiliště v Krakově a s tím spojené svatořečení pol-

ské královny Hedviky. K tomu přistupuje blahorečení tří řeholnic a svatořečení františkána Jana z Dukly. Svatý otec se na zvláštním shromáždění setkal s mládeží na náměstí v Poznani, ale setkal se i s těmi nejmenšími: 300 dětmi, které v Zakopaném přistupovaly k prvnímu svatému přijímání. Posvětil

Přečerpané konto víry

Vyznáváme, že Kristus je pravý Bůh a pravý člověk. Nezejevilo ti to tělo a krev, ale můj Otec v nebesích (Mt 16,17). To není jen nějaké bezvýznamné vnitrocírkevní vyznání, nýbrž je to životní otázka pro naši církev, zvláště v dnešní době. Jestliže Kristus dále žije v naší církvi, musí být zachována jeho kristologická rovnováha: pravý Bůh a pravý člověk.

Neboť ten, kdo už neví, že Kristus je Synem živého Boha, nemůže rozumět naší církvi. Snad dnešní krize církve je především krizí Krista...

Proto má Petrovo vyznání v tomto kristologickém roce zvláštní význam: *Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého* (Mt 16,16).

V životním heslu sv. Benedikta – *Modli se a pracuj* – můžeme tuto christologickou výpověď převést do praxe: Pravému Bohu platí naše modlitba, pravému Bohu platí naše práce. Křesťanu je uloženo aby svou modlitbou pracoval, a svou prací se modlil. Je to, co církev dělá v naší zemi, promodlená práce, nebo jenom práce bez modlitby?

Vnitřní souvislost mezi kristologií a eklesiologií (naukou o Kristu a naukou o církvi) vidí jasně svatý Pavel, když definuje: Církev je pokračováním Kristova života, Kristus je Hla-

va, církev je tělo. Je všechno to, co církev v naší zemi dělá, ještě Kristův život, to znamená pulzuje v něm ještě modlitba, nebo již zdřevěněla, nebo dokonce zkameněla? Měli bychom obraz církve v Německu řádně proklepat. Možná že se až vyděsíme, kde všude zazní jen prázdnota zbavená podstaty.

Když církev stále více přetěžuje své konto víry a rozptyluje se v úkolech, které už nejsou nesené a pokryty vírou v Krista, musí nutně degenerovat na nějaký humanistický spolek. Jestliže je nám nyní uloženo pokání, znamená to také **reformu naší církevní práce**.

Neblokujeme sami své obrácení, a tím obnovu církve, když při každém pokusu obnovit rovnováhu v církvi ihned hrozíme ghetttem? Ghetto není ve skutečnosti pro církev žádnou alternativou, spíše je jí však **samota pouště**, na které Pán sám žil dří-

ve, než začal veřejně vystupovat a působit jako Mesiáš.

Žít v ghettu znamená oddělit se a uzavřít v malém prostoru za účelem přežití. Na poušti však jde o **soustředění se na to jediné důležité**, aby se tak dosáhlo spojení s mnoha dalšími věcmi. Jestliže se vyhýbáme varovně ghettu, neutíkejme z pouště...

Když církev za sekularizace ztratila mnoho svého majetku a také mnoho možností uplatnit svůj vliv a plnit své úkoly, bylo to stažení do ghetta, nebo to byl spíše začátek pozeňnané doby nespočetných charitativních řádů a bratrstev? Nejsme schopni vzdát se spousty úkolů, které nemůžeme pokrýt svou vírou v Krista, nebo nám musí být vždy všechno násilím odňato, protože myslíme příliš pozemsky a zapomněli jsme na Kristovo mystérium?

Všchno, co církev má, má **od jiného, od Krista**. A všechno, co má, má **pro druhé, pro svět**. Nežijeme si již řadu let nad poměry, a to nejen materiálně, ale i duchovně? Tím ani nesloužíme světu, ani nectíme Boha.

Jestliže dnes platí i v naší společnosti: stát musí zeštíhlet, neplatí to také pro církev v naší společnosti a neměla by církev být dokonce o nějaký krok vpředu? Nebo jen tak pokulháváme a stáváme se menšími jen proto, protože nám docházejí hmotné prostředky? Nesvedl nás dostatek finančních prostředků k tomu, že už víru v Krista nebereme tak vážně a spásu vidíme spíše v materiálních věcech, které vnášíme mezi lidi?

Nemá to být pro nikoho obžaloba, ale je skutečně nezbytné vzít to na vědomí. Nemůžeme očekávat od světa, že se obrátí, jestliže se v tomto bodě ani v církvi vážně neobrátime. Rok Ježíše Krista nás zve k následování v duchu a v pravdě.

*Z promluvy J. Meisnera
na shromáždění německých
biskupů*

v Zakopaném kostel zasvěcený Panně Marii Fatimské a děkoval jí při tom opakovaně za ochranu svého života. V kostele sv. Josefa v Kaliszu se věnoval otázkám důstojnosti a ochrany lidského života od početí až okamžiku smrti. Oslavil s věřícími svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova i Neposkvrněného Srdce Panny Marie a neopomněl tradiční modlitbu růžence na první sobotu v měsíci. Posvětil korunky pro korunovaci několika milostných obrazů Panny Marie a řadu základních kamenů pro nové svatyně.

Budeme našim čtenářům přinášet postupně projevy Jana Pavla II. z této jeho velké pouťi, a to v co nejuplnějším znění. I když v nich oslovuje pře-

devším své krajany, kteří se za ním hrnuli v tak velikém počtu, jsou ve skutečnosti adresovány celé církvi. Polský papež se často ve svých vystoupeních vrací k pohledům do polských dějin dávných i nejnovějších, které byly poznamenány nepřizní mocných polských sousedů, nikoliv však tragickými náboženskými rozkoly ani modernistickou korozí. Polská katolická církev je nerozlučně spjata s pojmem polské svobody, a to jak v minulosti, tak v současnosti. Její postavení ve společnosti se tak zásadně liší od postavení církve v našich zemích.

Co bylo při sledování poslední papežské návštěvy zvláště pozoruhodné, byla účast mladých katolíků nejen na setkání

s mládeží, ale na všech místech papežova pobytu. Mladí tu netvořili nějakou vydělenou skupinu, která zná jen své písně a své projevy. Nepotřebovali pro svá shromáždění žádnou kytaru, naopak udivovali svou doslova masovou angažovaností pro klasickou hudbu a sborový zpěv i pro zpěv lidových písní spolu s dospělými věřícími. Nebylo tu vidět žádný předěl mezi projevy a formami zbožnosti mladé a starší generace^(*). Svatý otec se mohl odvolávat na dlouholetou konkrétní pastorační aktivitu mladých Poláků, jejíž ovoce bylo i při těchto shromážděních jasně patrné. Jan Pavel II. pak na každém místě sám ukazoval svou velkou lásku k tradičním chrámo-

vým lidovým zpěvům. Slova těchto písní často citoval ve svých kázáních, začínal je zpívat mimo program i uprostřed kázání a někdy si poručil ještě jednu sloku mariánské písně navíc.

Bylo by škoda, kdybychom povzbuzující příklad našich severních sousedů odbyli pouze konstatováním, že to jsou jiné poměry. Je totiž otázkou, zda své vlastní poměry hodnotíme vždy správně a zda jsme schopni poučit se tam, kde bychom se poučit mohli.

-/š-

^(*) To vyvolává otázku, zda u nás nejsou někdy tyto rozdíly uměle vyvolávány již při výchově mladé generace.

Vrchol svatovojtěšského milénia

Homilie Jana Pavla II. v Hnězdně 3. června 1997

Veni Creator Spiritus!

Stojíme u hrobu sv. Vojtěcha v Hnězdně. Tak se nacházíme v samém centru vojtěšského milénia. Před měsícem jsem začal tuto pouť v Praze a Libicích v diecézi Hradec Králové, neboť odtamtud sv. Vojtěch pochází. A dnes jsme v Hnězdně, možno říci na tom místě, kde dokončil své pozemské putování. Děkuji Trojjedinému Bohu, že na konci tohoto tisíciletí se mohu znovu modlit u ostatků sv. Vojtěcha, které jsou největším pokladem našeho národa.

Počátek ve večeřadle

Toužíme jít po této svatovojtěšské duchovní cestě, která svým způsobem má svůj počátek ve večeřadle. Dnešní liturgie nás zavádí právě tam, kam se apoštolové vrátili z Olivové hory po nanebevstoupení Páně. Po čtyřicet dní po svém zmrtvýchvstání se jim Kristus ukazoval, mluvil k nim o Božím království. Přikázal jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na splnění Otcova zaslíbení. *Slyšeli jste o něm ode mne, řekl Kristus. Jan křtil vodu, ale vy budete brzy pokřtění Duchem svatým. ... Až Duch svatý sestoupí na vás, obdržíte jeho sílu a budete mými svědky v Jeruzalémě a v celé Judeji i v Samařsku až do končin země (Sk 1, 5, 8).* Apoštolové tedy obdrželi misijní poslání. V síle slov Zmrtvýchvstalého mají jít do celého světa a učit všechny národy a křtít je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého (srov. Mt 28, 18–20). Zatím se však vracíme do večeřadla a tam setrváváme v modlitbě a čekají na vyplnění slibu. Desátého dne na svátek *Pentekostes* – padesátý den – seslal jim Kristus Ducha svatého, které změnil jejich srdce. Stali se sta-

tečnými a připravenými ujmout se misijního poslání. Začali dílo evangelizace.

Hnězdenský sjezd

Toto dílo dále uskutečňuje Církev. Nástupci apoštolů vyšli do celého světa, aby učili všechny lidi. Na konci prvního tisíciletí přicházejí na polské území synové jiných národů, které byly již dříve pokřtěny, zvláště pak národů sousedních. **Mezi nimi má ústřední místo sv. Vojtěch,** který přišel do Polska ze sousední a bratrské české země. To dalo jakoby druhý počátek Církvě v piastovských zemích. Křest v r. 966 za Mieszka I. byl svým způsobem potvrzen mučednickou krví. A nejen to. **Polsko totiž vstoupilo do rodiny evropských národů.** U ostatků sv. Vojtěcha se setkává Otto III. a Boleslav Chrabrý za přítomnosti papežského legáta. **Bylo to setkání o velkém historickém významu – Hnězdenský sjezd.** To mělo samozřejmě význam politický, ale současně to mělo význam pro Církev. U hrobu sv. Vojtěcha byla ustavena první polská metropole: Hnězdno, ke kterému byla připojena biskupství v Krakově, Vratislavi a Kolobřehu.

Zrno, které zemře, přináší hojný užitek

Zrno, které zemře, přináší hojný užitek (srov. Jan 12, 24). Tato slova z Evangelia sv. Jana, která kdysi řekl Kristus apoštolům, se vztahují i na Vojtěcha. Následoval Krista jako věrný a obětavý sluha a vydal o něm svědectví za cenu vlastní krve. *Kdo miluje svůj život, ztratí jej, a kdo nenávidí svůj život na tomto světě, uchová jej*

pro život věčný (Jan 12, 25). Sv. Vojtěch podal také svědectví apoštolské služby. Kristus totiž říká: *Kdo mi chce sloužit, ať mne následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. A jestliže mi někdo slouží, můj Otec jej oslaví (Jan 12, 26).* Vojtěch šel za Kristem. Šel po dlouhé cestě, která vedla z rodných Libic do Prahy, z Prahy do Říma. A potom, když opět narazil na odpor svých pražských krajanů, odešel jako misionář na panonskou nížinu a pak přes Moravskou bránu do Hnězdna a k Baltu. Jeho misie je ozdobou evangelizace piastovských zemí. A to právě proto, že vydal Kristovi svědectví tím, že **podstoupil mučednickou smrt.** Tělo mučedníka vykoupil Boleslav Chrabrý a přinesl je sem do Hnězdna.

Na Vojtěchovi se vyplnila Kristova slova. Postavil nad lásku k pozemskému životu lásku k Božímu Synu. Šel za Kristem jako věrný a obětavý služebník a vydal o něm svědectví za cenu vlastního života. **Otec jej oslavil.** Boží lid jej zahrnul úctou, která náleží světcům na zemi, v přesvědčení, že Kristův mučedník se těší z nebeské slávy.

Zrno, které odumře, přináší hojný užitek. Jak doslovně se naplnila tato slova v životě a smrti sv. Vojtěcha. »Jeho mučednická smrt smíšená s krví jiných polských mučedníků leží u základů Církvě a státu v piastovských zemích.«

Velký patron našeho kontinentu

Vojtěchova setba krve přináší stále nové duchovní ovoce. Čerpalo z něho celé Polsko v úsvitu své státnosti i v násle-

dujících stoletích. **Hnězdenský sjezd otevřel Polsku cestu k jednotě s celou rodinou evropských států.** Na prahu druhého tisíciletí získal polský národ právo, aby se spolu s jinými národy zapojil do procesu tvorby nové tváře Evropy. **Sv. Vojtěch je tedy velkým patronem našeho kontinentu,** který se v té době sjednocoval v Kristově jménu. Svatý mučedník totiž jak svým životem, tak svou smrtí klade základy evropské totožnosti i jednoty. Po těchto historických stopách jsem opakovaně krácel v době milénia křtu Polska, když jsem přibyl do Hnězdna z Krakova s ostatky sv. Stanislava, a děkuji Boží Prozřetelnosti, že mohu stanout dnes ještě jednou na této cestě.

Vaše přítomnost má význam pro Evropu

Děkujeme ti, sv. Vojtěchu, že jsi nás dnes shromáždil v tak velkém počtu. Jsou tady mezi námi vzácní hosté. Myslím především na prezidenty zemí svázaných s osobou sv. Vojtěcha. Děkuji za přítomnost polskému prezidentu panu Kwaszniewskému, českému prezidentu panu Havlovi, prezidentu Litvy panu Brazauskasovi, německému prezidentu panu Herzogovi, slovenskému prezidentu panu Kováčovi, prezidentu Ukrajiny panu Kučmovi a maďarskému prezidentu panu Gonczovi. **Pánové prezidenti, vaše přítomnost zde v Hnězdně má zvláštní význam pro celý evropský kontinent.** Ona jak před tisícem let tak i dnes svědčí o zájmu na mírovém soužití a budování Evropy spojené pouty solidarity. Prosim vás, abyste byli tak laskavi a vyřídili mé pozdravy svým národům, které zde reprezentujete.

Slova vděčnosti adresuji také kardinálům, kteří přijeli z Věčného města v čele s kardinálem Angelem Sodano, a kardinálům

ze svatovojtěšských zemí, které vede kardinál Miloslav Vlk, nástupce sv. Vojtěcha na jeho pražském stolci. Mám radost z přítomnosti kardinálů ze vzdálených zemí světa od Ameriky až po Austrálii. Srdečně pozdravuji a děkuji za přítomnost polským kardinálům v čele s primasem a všem arcibiskupům a biskupům. Děkuji také biskupům pravoslavným a představeným reformovaných společenství a jiných církevních denominací.

Kristus to chce

Hluboce mi utkvělo v paměti setkání v Hnězdně v červnu r. 1979, kdy poprvé mohl papež rodem z Krakova slavit Eucharistii na Lechově pahorku v přítomnosti nezapomenutelného primasa tisíciletí kardinála Štěpána Wyszyńskiego, celého episkopátu a mnoha poutníků nejen z Polska, ale i ze sousedních zemí. Dnes po osmnácti letech by bylo vhodné vrátit se k tehdejší homilii, která se stala svým způsobem programem mého pontifikátu. Především však byla **pokorným přečtením záměrů Božích**, které jsou spojeny s posledními 25 lety našeho tisíciletí. Řekl jsem tehdy: **»Zdalipak Kristus nechce, zdali pak to Duch svatý nezařídil, aby papež – Polák, papež Slovan odhalil duchovní jednotu křesťanské Evropy, na které spočívají dvě velké tradice – Západu a Východu...?«**

Ano. Kristus to chce. Ano, Kristus to chce!

Duch svatý to tak zařídil, aby to bylo vysloveno nyní a zde v Hnězdně (Katedrále Nanebevzetí Panny Marie 3. června 1979).

Odtud, z tohoto místa se tehdy rozlila mohutná vlna síly Ducha svatého.«

Tady začala nabývat konkrétní podoby **myšlenka nové evangelizace**. Tehdy se uskutečnily velké proměny, vznikly nové možnosti, objevili se noví lidé. **Padla zeď dělicí Evropu**. Padesát let po začátku druhé světové války přestaly její následky rozdělovat tvář našeho kontinentu. Skončilo se poválečné rozdělení, na které zvláště strašlivou cenou doplatily miliony obyvatelů střední a východní Evropy. Proto dnes **u hrobu sv. Vojtěcha skládám díkůvzdání všemohoucímu Bohu za veliký dar svobody**, kterou obdržely národy, a činím tak slovy žalmisty:

Říkalo se tehdy mezi národy: »Velkou věc s nimi učinil Pán!«

Velké věci s námi učinil Hospodin, naplnila nás radost (Ž 126,2–3).

Zed', která dále rozděluje

Milovaní bratři a sestry, po 18 letech znovu opakují: potřebujeme **zralost**. Ukazuje se totiž způsobem, který je někdy velmi bolestný, že k vybudování evropské jednoty **nestačí opětovné získání samostatnosti** a rozšíření politických a ekonomických svobod. Jak zde nepřipomenout tragédii národů bývalé Jugoslávie, drama národu Albánie a ohromná břemena, která vlečou všechna společenství, která získala svobodu a s velkým úsilím svrhují ze sebe jařmo komunistického totalitního systému.

Není možno říci, že po pádu jedné zdi, té viditelné, se ještě více odhalila **jiná zeď, neviditelná, která rozděluje náš kontinent**, která prochází přes lidská srdce? Tato zeď je zbudována ze **strachu a agrese, z nedostatku porozumění** pro lidi jiného původu, jiné barvy pleti, jiného náboženského přesvědčení, je zbudována z **politického a hospodářského ego-**

ismu, z nedostatku vnímavosti pro hodnotu lidského života a důstojnost každého člověka. Existenci této zdi nemohou zastřít ani nesporné úspěchy posledního období na poli hospodářském, politickém i sociálním. Její stín padá na celou Evropu. Ke skutečnému sjednocení evropského kontinentu je ještě daleká cesta. **Nebude jednotné Evropy, dokud nebude společenství ducha**. Nejhlubší základ jednoty přineslo a po léta prohlubovalo křesťanství svým evangeliem, svým pochopením pro člověka a svým vkladem k rozvoji dějin, lidu i národů. To není zbožňování historie. Evropské dějiny jsou velkou řekou, která má různé přítoky a potoky; různorodost tradic i kultur, které je tvoří, je jejím velikým bohatstvím. **Současný nedostatek duchovní jednoty vyplývá především z krize tohoto křesťanského povědomí**.

Bratři a sestry, Ježíš Kristus, *tenžž včera, dnes i navěky* (srov. Žid 13,8) ukázal člověku jeho důstojnost. Právě on je zárukou jeho důstojnosti. To patroni Evropy, sv. Benedikt a sv. Cyril a Metoděj, **vštípili evropské kultuře pravdu o Bohu a člověku**. To zástup svatých misionářů, které nám dnes připomíná sv. Vojtěch, biskup a mučedník, přinesl lidem Evropy zprávu o lásce k bližnímu a dokonce o lásce k nepřítelům, zprávu, kterou dosvědčili tím, že na ni obětovali svůj život. Tuto dobrou novinu, evangelium, žili v Evropě po další století naši bratři a sestry. Opakovaly ji zdi kostelů, opatství, špitálů a univerzit. Hlásaly ji folianty, sochy i obrazy, zvěstovaly ji sloky básní a díla skladatelů. **Na evangeliu byly položeny základy evropské jednoty**.

Otevřete dveře Kristu

Od hrobu sv. Vojtěcha se tedy ptám, zda smíme odhodit zákon

křesťanského života, který hlásá, že **užitečné ovoce přináší jen ten, kdo umírá všemu, co není Boží**, kdo umírá pro dobro bratří jako zmo zaseté do země? Zde z tohoto místa opakují volání z počátku svého pontifikátu: **Otevřete dveře Kristu! Ve jménu respektování lidských práv, ve jménu volnosti, rovnosti a bratrství volám: Nebojte se, otevřete dveře Kristu!** Člověku není možno porozumět bez Krista. Proto **zed', která vyrostla v lidských srdcích, která rozděluje Evropu, nepadne bez návratu k evangeliu**. Bez Krista není možno budovat trvalou jednotu. »Není možno to udělat, není možno se odtrhnout od těch kořenů, ze kterých vyrostly evropské národy, ani od velkého bohatství duchovní kultury minulých věků.« Jak je možno počítat s výstavbou »společného domu« pro celou Evropu, jestliže pochybí cihel lidského svědomí vypálených v ohni evangelia, spojených maltou solidární sociální lásky, která je ovocem Boží lásky? O takovou skutečnost se zasazoval sv. Vojtěch, za takovou budoucnost dal svůj život. Dnes nám připomíná, že **není možno zbudovat nový pořádek bez nového člověka**, který je nejpevnějším základem společnosti.

Na prahu 3. tisíciletí je svědectví sv. Vojtěcha v Církvi stále přítomné a stále přináší ovoce. **Musíme se chopit jeho evangelizačního díla s novou silou**. Těm, kteří zapomněli na Krista a jeho učení, pomozme jej znovu nalézt. K tomu dojde tehdy, jestliže **zástupy věrných svědků evangelia začnou opět procházet Evropou**: jestliže díla architektury, literatury a umění budou způsobem, který uchvacuje současného člověka, ukazovat *Toho, který je včera, dnes i navěky*, jestliže v liturgii slavené v Církvi uvidí krásu, s jakou je Bohu vzdávána chvála, když zpozoruje

Pokračování na str. 10

Moje zkušenost s AMWAY

Chodím do deváté třídy ZŠ v jednom okresním městě. Jednoho dne po příchodu do školy se mě můj dobrý přítel ze třídy zeptal na moji finanční situaci. Pak následovala další otázka: „Chtěl by sis vydělat?“ Mluvil o větší částce peněz. Tuto možnost nabízel i jiným spolužákům. Všem navrhl, že kdo má zájem, ať se u něho sejde v předem určený den a dobu „na plán“... Snažili jsme se od něho dostat podrobnější informace, ale marně. K. nás vždy odbyl slovy: „Nic ti neřeknu, přijď na plán, a všechno se dovíš.“

Tak jsme se u něho sešli v daný den a hodinu. Bylo nás pět. K. nás uvítal ve svém pokoji a přesně se řídil podle směrnic AMWAY, které dostal, jak jsem později zjistil, od vedení. To mohu potvrdit, protože sám jsem na druhé setkání (FOLLOW UP = setkání po setkání) dostal také tyto směrnice, abych jako ostatní takto postupoval při získávání nových DIREKTŮ (DIREKT=člověk, který vstoupí do byznysu).

Já a jeden kamarád z těch kluků, kteří tam byli se mnou, jsme si všimli, že z K., veselého chlapce, se stával chladný byznysmen. Po chvíli zazvonil zvonek u dveří a K. šel otevřít.

Podle jeho úsměvu, výrazu a dle pozdravu: „Čao, S.“ jsem si myslel, že přišel jen další kamarád stejného věku. Byl jsem překvapen, když do pokoje vešel muž ve věku asi 35 let s černými vousy, decentně oblečený ve společenském oděvu (tak byl oblečen i K. a jeho kamarád, který napomáhal při ukázce plánu – nikdy jsem K. takto oblečeného ještě neviděl).

Tento muž na nás zapůsobil velmi sympaticky a nadšeně. Po svém příchodu do pokoje si s námi všemi podal ruku, a to způsobem, jak se podle mého názoru zdraví jen důvěrní přátelé. Všem se představil jmé-

nem (S.), širokým úsměvem a hlubokým pohledem do očí. Poté se s námi snažil navodit rozhovor otázkami, čím nás K. získal pro tento plán a co nás nejvíce motivovalo pro tuto schůzku. Většina (i já) jsme odpověděli – možnost získání peněz. Tyto otázky nám pokládal při skládání tabule, která se nám později měla stát „oltářem“, na který jsme se upjali a sledovali všechny grafy, které označovaly náš minulý a budoucí život, který jsme měli zasvětit firmě AMWAY. Podle grafů, které vytvořil, jsme měli dojít k závěru, že náš dřívější život bez firmy AMWAY nestál a nebude stát za nic, ale s touto firmou se náš život ob-

rátí v něco, co bude oplývat štěstím, ve smyslu mít dost peněz, vše si dovolit, nemít finanční nedostatek, mít vysoké postavení a být uznávaný.

Vyslechli jsme si, jak se i on dostal k firmě a jak byl hloupý, že do toho nešel dřív, a jak jsou i jiní lidé hloupí, že do firmy nejdou, nebo z ní odešli. S. propagoval myšlenku, že máme mít své sny, máme za nimi jít, nevzdávat se a za každou cenu je máme uskutečňovat a nenechat si je nikým vzít. Bylo mi divné, že do byznysu může vstoupit tak mladý člověk jako já. Ta možnost mi byla S. vysvětlena, že vlastníkem licence bude rodinný příslušník starší 18 let, ale APLAJN je člověk, který je skutečným vlastníkem licence, vlastní určené body, je placen firmou, navštěvuje firemní semináře a získává lidi pro firmu. APLAJN je jediný člověk na světě, který chce, abyste měli úspěch. APLAJN je nejlevnější pracovní síla na světě, pracuje pro vás. APLAJN chce, abyste byli lepší. APLAJN vám vždy pomůže, nejste na nic sám. DÁVÁ LIDEM MOŽNOST ZAČÍT ŽÍT (názory z propagačního letáčku firmy).

Podle líčení plánu S. jsem nabýval dojmu, že firma AMWAY je Matka Tereza se svými sestřičkami, které mne mají rády, chtějí, abych se měl co nejlépe, a chtějí mě přitáhnout na své srdce. Skutečnost je zcela jiná. Jedinou pravdou je, že mě chtěli přitáhnout z jiných důvodů, ale ne na své srdce.

Jako mladého nezkušeného člověka mě zaujal a svým způsobem získal. Při loučení jsme se s S. domluvili na druhém setkání (FOLLOW UP – setkání po setkání). Co se týká informací, chtěl S., abychom doma nic neříkali, že sám později vše vysvětlil rodičům.

Vrchol svatovojtěšského milénia – pokračování ze str. 9

v našem životě **svědectví křesťanského milosrdenství, heroické lásky a svatosti.**

Milovaní bratři a sestry, v jak neobvyklé hodině máme prožívat svůj život! Jak závažné úkoly nám Kristus svěřil! On zve každého z nás, abychom se připravili na **nové jaro církve**. Chce, aby Církev, táž jako v čase apoštolů, táž jako v době sv. Vojtěcha, vstoupila do nového tisíciletí plná svěžesti, kvetoucího nového života a evangelizačního rozmachu. V r. 1949 primas tisíciletí kardinál Wyszyński volal: »Zde u hrobu sv. Vojtěcha budeme zapalovat planoucí pochodně ohlašující naši zemi světlo k osvětlení pohanů k a slávě tvého lidu (Lk 2,32). Dnes znovu opakujeme to volání a prosíme o světlo a oheň Ducha svatého, aby za-

paloval naše pochodně zvěstovatelů Evangelia až do končin země.

V jednom duchu, v jednom srdci za evangelium

Sv. Vojtěch je stále s námi. Zůstal v piastovském Hnězdě i ve všeobecné církvi ozdobený slávou mučednické smrti. I z tisícileté perspektivy jako by k nám promlouval slovy sv. Pavla: *Chovejte se způsobem hodným Kristova evangelia, abych já, ať už k vám přijdu a spatřím vás, nebo budu v dále, mohl o vás slyšet, že setrváváte pevně v jednom duchu, jednom srdci, bojující společně za víru v evangelium a v ničem se nedáte zastrašit jeho protivníky* (Fil 1, 27-28). **Tak v jednom duchu a jednom srdci bojujte společně za víru.**

Čtete znovu po tisíce letech tuto Pavlovu i Vojtěchovu závěť. Prosíme, aby slova této závěti se dočkala naplnění také v našem pokolení. Je nám to dáno z milosti Kristovy, abychom **v Krista nejen věřili, ale pro něho také trpěli**, když svádíme tentýž boj, jehož svědectví nám zanechal sv. Vojtěch (srov. Fil 1,29-30).

Dovoláváme se Vojtěchova prostřednictví, prosíme jej o přimluvu v době, kdy se Církev a Evropa připravuje na Velké jubileum roku 2000.

Vzýváme Ducha svatého, Ducha moudrosti a síly.

Veni, Creator Spiritus.
Amen.

(Zvýraznění redakce Světla)
Podle KAI přeložil -Iš-

└ Za dva dny jsem přišel na FOLLOW UP. Z pěti jsme zbyli na FOLLOW UP už jen dva. Sešli jsme se opět s K. a s jeho přítelem, sedmnáctiletým J. Oba nás začali zpracovávat tím, že se nás vyptávali na naše sny, které jsme si zapisovali, a oni nám sdělovali doby, kdy se nám tyto sny mohou zrealizovat, např. chtěl jsem výkonný počítač. Od nich jsem se dozvěděl, že ho mohu mít: pokud budu dělat, co firma chce, mohu si jej do tří měsíců za svůj plat dovolit. Dalším přáním bylo auto zn. Porsche – mohu ho mít za svůj plat opět, pokud budu dělat, co firma chce, do tří let, aniž bych musel šetřit. Už tenkrát jsem byl trochu nejistý, když jsem se dozvěděl, za jak velmi krátkou dobu bych si mohl tyto věci dovolit, neboť mi můj rozum říkal, že kdyby to tak bylo, tak v této firmě je zaměstnána snad celá republika.

Poté jsme se z neznámých důvodů přesunuli do bytu kamaráda J. a tam se po chvíli dostal S. Po příchodu mě S. přivítal slovy: „VĚDĚL JSEM, ŽE PŘIJDEŠ.“ Kamarády, kteří se již nedostavili, odbyl jen mávnutím rukou. Opět jsme se setkali s častým používáním ústního spreje firmy, který používal S. tak, že byl neustále před námi na stole, aby vzbudil pozornost a zájem. Tam jsme se dostali k hlavnímu bodu tohoto setkání, při kterém jsme byli zasvěcováni do způsobů jednání a získávání lidí pro firmu. Dozvěděli jsme se, že nejdříve se máme pokusit člověka dostat do firmy, a když je neúspěch, tak z něj udělat alespoň zákazníka. Učili jsme se schéma návštěvy a plánu, které nám byly názorně K. a J. předvedeny. Nakonec následovalo menší lákadlo: odměnou za práci pro firmu budou lety do zahraničí a akce zvaná DREAMS NIGHT, což je akce, na které by se měli lidé patřící k firmě radovat, užívat si, což by je nemělo nic stát – cesta na Kanárské ostrovy – třídní DREAMS

NIGHT. Jestli je to tak, to už mi nikdo nepotvrdí. K. ani J., který je již ve firmě déle, tam ještě nebyl. Jméno firmy jsem se dozvěděl později, i když mi to nebylo přímo řečeno. Potom jsem dostal nabídku, abych jel s K. a J. a pro mne novým člověkem H., který je také ve firmě déle, do města H., kde sídlí velkosklad firmy. S. mi doporučil, abych si již v ten den, kdy budu ve velkoskladě, zakoupil licenci firmy, kterou nazývají STARTÉR.

V sobotu jsem se sešel s K., s J. a H. na nádraží a vydali se do velkoskladu. Uvnitř bylo plno lidí, kteří nakupovali výrobky z oblasti spotřební drogerie, protože jiné zboží tam ani nebylo, ale J. se zmiňoval o tom, že elektronika, benzín a jiné se mají do naší země teprve dostat. Ve velkoskladu jsme strávili dvě až tři hodiny chozením a prohlížením. Potom do velkoskladu dorazil S. Nadšeně mě tam přivítal, nakoupil pro své zákazníky ŠAMPONEK, MYDÝLKO a jeden ZUBNÍ KARTÁČEK. Já jsem se tomu malému množství výrobků, které S. nakoupil, ani nedivil. Ceny byly opravdu vysoké, např. odznak, který si kupuje Aplajn, kterým má ukázat postavení ve firmě, (takový pionýrský odznak) stál 60 Kč, stejně i mýdlo. Panu S. jsem sdělil, že se zakoupením licence (STARTÉRU – cena 845 Kč, bylo to jen místo ve firmě a právo nakupovat) ještě raději počkám. Nato se výraz ve tváři S. změnil a hodný S. už nevypadal tak hodný a začal mi kázat o tom, že na co čekat, že mi unikne mnoho peněz, a dával mi jako příklad K., který si tam licenci již vyřizoval. Potom jsme jeli zpátky a při cestě mi H. začal sdělovat, že zítra se koná schůze a na tu schůzi, i když ještě nemám STARTÉR, bych měl už nyní přivést nejméně dva lidi. O pár dní později jsem se pokusil pozvat pár mladých přátel „na plán“. Před člověkem, který by mi mé obchodování ne-

Z dopisu čtenáře...

Chtěla bych vám sdělit své rozjímání o naší nebeské Matce, ke kterému mě inspirovala knížka „O pravé mariánské úctě“ od sv. Ludvíka Grigniona z Montfortu. Doporučuji ji vřele všem, kteří si ji mohou opatřit, protože opravdu může změnit život.

Jsem 62 letá vdova, žiji sama, a tak mám jisté dispozice pro silnější vzpomínání a úvahy o svém dětství. To jsem prožila v pravé křesťanské rodině, kde Bůh byl vždy na prvním místě. Zvláště silně vzpomínám na svého otce – jmenoval se Josef – který svého patrona velmi ctil a i svým jednáním se mu připodobňoval. Otec byl pro mne nesmírnou autoritou. Matka byla tichá, důsledná a vždy klidná a pokorná. Když jsem někdy udělala nějakou dětskou neuváženost a zlobila jsem, největším trestem pro mne bylo, že jsem se bála, aby to na mne neřekla otcí, ale hlavně mě bolelo to, že ona sama se mnou přestala mluvit a zdánlivě si mne nevíšiměla. Čekala, kdy si svou chybu uvědomím a přijdu jí říci:

„Mami, prosím tě, nezlob se na mne, už to neudělám, je mi to líto, neříkej to, prosím tě, tatínkovi.“ V té chvíli se maminka usmála, vše bylo zapomenuto a tatínek se nic nedozvěděl. Ovšem, že si rodiče vše řekli, ale já byla bez viny a znovu v lásce rodičů.

Napadá mi souvislost mezi jednáním rodičů pozemských a naší sv. Rodiny na nebi. Nebeská Matka rovněž čeká na sebelepší projev skutečné lítosti, aby odpustila a zadržela hněv Otce, který pak již na naše hříchy nevzpomíná.

Chtěla bych, aby si co nejvíce lidí uvědomilo, že bez naší dobrotivé Matky nemůžeme přijít k Otcí a abychom Jí všichni vzdávali nejvyšší úctu. K tomu pozorné (několikeré) přečtení zmiňované knížky „O pravé mariánské úctě“ jistě přispěje.

Proto ji znovu velice doporučuji a vám, vážená redakce, děkuji za vaši záslužnou práci, kterou konáte nejen rozšiřováním podobných spisů, ale i vydáváním Světla.

Chvála Kristu a Marii!

Alena Z., Turnov

doporučil, jsem se snažil vše zatajit. Později jsem se dozvěděl z jeho vyprávění, které jsem slyšel od svého sourozence, že se jedná o organizaci, která má podobné způsoby jako sekta svědků Jehovových. Tyto informace měl z Katolického týdeníku a týdeníku Světlo a od těch, kteří dříve poznali tuto firmu. Mé oči se otevřely, až když jsem s tímto člověkem osobně hovořil o firmě a uvědomoval jsem si různé souvislosti a rizika, která jsem dříve nechtěl vnímat a o nich vědět, díky slibovanému množství peněz. Až nyní vidím, v jakém jsem byl nebezpečí, a vím, že plno mých přátel ještě je. A lituji toho, že i já sám jsem mohl způsobit velkou škodu tím, že jsem chtěl získat své známé pro firmu, abych z tohoto každého člověka měl pro sebe zisk. Tak jako by ze mne měl zisk K., z něho J. a z něj S. Což je řetězec, který jsem již tenkrát

„na plánu“ viděl, ale díky atmosféře, kterou mi přichystali, nechápal. Chápal jsem jen, což bylo také asi v plánu, že když se S. usměje, tak je to pro mě dobré, a když se zamračí, tak je to pro mě špatné, a měl bych dělat tak, aby se na mě firma nemračila.

Díky těmto schůzkám a díky firmě jsem se začal cítit příliš dospělým, nad míru sebevědomým a soběstačným, myslet si že jako kamarádi mi postačí už jen členové firmy AMWAY, a ne normální a dosavadní přátelé, na které jsem se začal dívat spatra, jako na primitivy, což ve mně zakořenil S., když označil jako hloupé ty, co nevstoupí do byznysu. Až nyní jsem poznal, jakou moc najednou získal nad mnou S. a jak jsem si vždy jeho slova do písmene a detailu pamatoval a předem se mi stávala jakoby zákonem. -J. J.-

Ježíš Kristus včera, dnes a navěky

Věřím v Ježíše Krista, jednorozeného Božího Syna (3)

JEŽÍŠ KRISTUS
TRPĚL POD PONTSKÝM
PILÁTEM, UKŘIŽOVÁN,
UMŘEL A POHŘBEN BYL

Máme před sebou samé »srdce radostné zvěsti«, totiž tajemství kříže a zmrtvýchvstání Ježíše Krista (velikonoční tajemství). Slova zmrtvýchvstalého Spasitele nám dávají nahlédnout do tajemství našeho vykoupení: *Copak to nemusel Mesiáš vytrpět a tak vejít do své slávy?* (Lk 24,26) Pokusme se hlouběji pochopit smysl vykoupení. Pokusme se svou vírou proniknout k okolnostem Ježíšovy smrti. Tyto okolnosti nám evangelisté podávají s velkou věrností. Tyto okolnosti je možno pak ještě dále osvětlit na základě dalších historických pramenů.

JEŽÍŠ KRISTUS A IZRAEL

Již na počátku Ježíšovy činnosti vznikl proti němu značný odpor. Slyšeli jsme nedávno čtení z Markova evangelia o muži s uschlou rukou, který přišel v sobotu do synagogy.

Zákoníci a farizeové dávali pozor, zda jej uzdraví v sobotu, *hledali totiž důvod, aby jej mohli obžalovat.* Když nebyli schopni odpovědět na Ježíšovu otázku, zda je dovoleno v sobotu činit dobro, a Ježíš uschlou ruku uzdravil, *vyšli ven a dohodli s Herodovými přívrženci, že Ježíše zabijí.* Tohoto cíle nakonec dosáhli.

1. Ježíš a Zákon

Tento příklad ukazuje na jeden důvod, proč mnoho věřících Židů Ježíše odmítalo: *Domnívali se, že Ježíš porušuje židovský Zákon.* Farizeové měli za to, že uzdravování je lékařský úkon, tedy práce, která je v sobotní den zakázána. Ježíš však prohlásil: *Tím, že prokazujeme službu Bohu nebo člověku, neporušujeme sobotní klid. Sobota je pro člověka, nikoliv člověk pro sobotu* (Mk 2,27). Ježíš tedy Zákon ze Sinaje naplnil, a to dokonale naplnil. Odhaluje ve skutečnosti vlastní smysl starozákonních předpisů (srov. Mt 5,33). Kdo nedodržel to, co Zákon předepisoval, svolával na

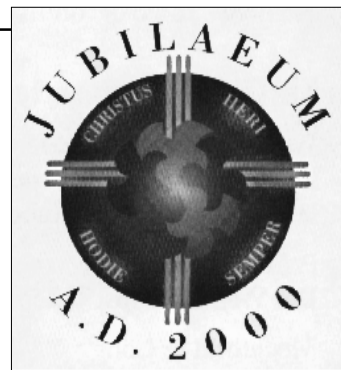
sebe kletbu. Ježíš tedy vzal na sebe tuto kletbu a svou smrtí, jak stojí v listu k Židům, zajistil vykoupení od těchto přestupků: *Svou smrtí dal zadostiučinění za přestupky spáchané v době platnosti dřívějšího Zákona* (Žid 9,15).

2. Ježíš a chrám

Mnoho Izraelitů si dále myslelo, že *Ježíš se provinuje proti ústřednímu postavení jeruzalémského chrámu.* Chrám platil za posvátné místo jako zvláštní Boží příbytek. Ježíš sám miloval dům Boží mezi lidmi žárliivou láskou (KKC 593, srov. Jan 2,16n). Ježíš měl úctu ke chrámu a navštěvoval jej o židovských svátcích (srov. Lk 2,4–49; Lk 2,41; Jan 2,13–14; 5,1... 14...). Před svým utrpením a svou smrtí však předpověděl zničení chrámu. Chrám skutečně zbořili Římané, a nikoliv pouze chrám, ale celý Jeruzalém za čtyřicet let nato, totiž r. 70 po Kr. (srov. Mt 24,1n). »V tom spočívá znamení konce časů, který začíná Paschou« (KKC 585; srov. M 243; Lk 13,35). Tato předpověď byla při jeho výslechu citována a použita proti němu (srov. Mk 14,57n). Zboření, o kterém Ježíš mluví, však znamená jeho násilnou smrt. Znovupostavení chrámu znamená jeho zmrtvýchvstání. *On však myslel na chrám svého těla* (Jan 2,21). Kristovo Tělo bude konečným Božím příbytkem mezi lidmi.

3. Ježíš a izraelská víra v jediného zachraňujícího Boha

Zákon a jeruzalémský chrám mohly tedy náboženským autoritám dávat důvod, aby »protiřekli Ježíšovi«. *Jediným kamenem úrazu byla pro ně ovšem jeho role v odpouštění hříchů, tj. v jeho božském díle* (KKC 587).

Ježíš skutečně odpouštěl hříchy. Spustili k němu ochrnutého na nosítkách otvorem ve střeše. A Ježíš řekl ochrnutému: *Odpouštěj se ti hřichy, můj synu* (Mk 2,5). Tím se projevil jako zachraňující Bůh. Někteří židé v něm nepoznávali Boha, který se stal člověkem, ale člověka, který se činil Bohem (Jan 10,33) a odsoudili ho pro rouhání vůči Bohu (KKC 594).

Když Ježíš odpustil ochrnutému hříchy, někteří zákoníci mysleli u sebe: *Jak může takto mluvit? On uráží Boha. Kdo může odpouštět hříchy kromě Boha?* (Mk 2,7). Ježíš podle nich urážel víru v jednoho Boha, protože se činil sám Bohem a odpouštěl hříchy (Jan 10,33).

Mimo to Ježíš často prohlašoval, že Bůh je jeho Otec. Vyzval náboženské autority Jeruzaléma, aby mu věřili, protože koná skutky svého Otce (KKC 591). *Nekonám-li skutky svého Otce, nevěřte mi. Jestliže však je konám a nevěříte mně, věřte těm skutkům, abyste poznali a konečně pochopili, že Otec je ve mně a já v Otci* (Jan 10,37n).

A Kristus řekl: *Já a Otec jsme jedno. Tu Židé opět brali kameny, aby ho kamenovali. Ježíš jim na to řekl: »Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků. Pro který z nich mě chcete kamenovat?« Židé mu odpověděli: »Pro dobrý skutek tě nechceme kamenovat, ale pro rouhání: ty jsi jen člověk a děláš ze sebe Boha«* (Jan 10,30–33).

Velerada tedy propadla tragickému omylu. *Její členové jednali současně z nevědomosti a ze zatvzelenosti* (Mk 3,5; Řim 11,25) v nevěře.

(Pokračování)

Roztrhaný růženec

Z deníku námořníka ponorky za druhé světové války:

Den začal klidně. Moře bylo tiché a nepřítel nebylo vidět. Náhle zazněl zvonec na poplach. Velitel dal rozkaz k ponoření. »Nepřítel na obzoru!«

Brzy nato začaly padat první podvodní bomby. Seděli jsme v prostoru pro mužstvo v pohotovosti. S vážnou a bledou tváří jsme čekali na první zásah. Každý ví, že to bude konec.

Slyšíme dunění a detonace.

Náhle dlouhán Hein vytáhl z kapsy růženec. Začal se modlit. Bylo to poprvé, co se někdo z nás veřejně modlil. Nikdo se nesměje.

»Hein, dej mi kousek, já jsem katolík.«

Stalo se něco neuvěřitelného. Mužská ruka se mlčky natahuje ke kamarádovi. Hein utrhne jeden desátek a dává jej tomu druhému.

Venku zuří dále bitva.

»Dej mi také kousek.«

»Mně také!«

Heinovi zbyl v ruce jen jeden desátek a křížek.

»Dej mi křížek, já jsem evangelík!«

Hein mu podává křížek.

Zapomněli jsme na pět minut na bitvu. Asi po půl hodině jsme unikli nepříteli.

Pierre Lefèvre

LEFEBVRISTÉ ÚTOČÍ NA PRAHU

V poslední době nás volá mnoho čtenářů z Čech a zvláště z Prahy s dotazy na Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Dostali do svých poštovních schránek nebo našli v kostele letáky tohoto Bratrstva s pozváním k účasti na tridentské liturgii v Praze a Brně a informace, které neodpovídají úplně pravdě. (K tomu se vrátíme v některém dalším čísle.) Příznivci tohoto hutí navazují s našimi věřícími hovory a přesvědčují je o teologických „omylech“ nynějšího papeže, o neplatnosti dnešní mše a svěcení kněží atd. Takové informace jsou také rozepisovány poštou. Dokonce jsou (aspoň některé) podávány na poštu v Olomouci. V posledních dnech se v osobních diskusích uvádí jako „argument“ článek v Reportu 6/97 „Nová struktura“. Problému neznalý může uvěřit, že to s cíli Bratrstva souvisí. Podle

článku kardinál Joseph Ratzinger prohlásil, že drastický způsob, kterým Pavel VI. v r. 1969 reformoval mši svatou, vyvolal v církvi „mimořádné vážné škody“... „Jsem přesvědčen, že církevní krize, ve které se dnes nacházíme, z velké části závisí na kolapsu liturgie,“ řekl tento německý kardinál. Kniha se jmenuje „Z mého života: Paměti 1927–1977“.

Tento článek s výroky kard. Ratzingera vyvolal ovšem neolibost, ba bouřlivou negativní reakci v kruzích českých modernistů. V západním tisku se už delší čas mluví o těchto problémech v souvislosti s přípravou „Misálu 2000“. U nás to bylo tabu – a dezorientace, která se dnes projevuje mezi lidmi v souvislosti s aktivizací lefebvristů, ukazuje, že je třeba věřící objektivně informovat a zabránit šíření zmatků.

Neradi bychom všem těmto horlivcům podkládali zlé úmysly. Jde tu o několik proudů – od těch, co v podstatě zdravě vyčítili potřebu odporovat tendencím modernistů, směřujícím k protestantizaci liturgie, až po otevřené schizmatiky. Lefebvristům stejně jako modernistům jde o reformu, ovšem s diametrálně jinými cíli... Obě skupiny však útočí na papežskou autoritu, ať se jedná o učení, nebo otázky pastorační a kázní.

V nedostatku orientace našich lidí v těchto otázkách jde o zásluhný počin MK Reportu, který svůj článek zakončil závažnou citací kard. Ratzingera: „V zájmu života církve je naléhavým úkolem obnovit liturgické vědomí, liturgické smíření, které spočívá na uznání jednoty v dějinách liturgie a chápe II. vaticanum nikoli jako zlom, ale jako rozvíjející se pohyb.“

-jv-

DRUHÉ EKUMENICKÉ SHROMÁŽDĚNÍ VE ŠTÝRSKÉM HRADCI

Od 23. června do 29. června probíhá ve Štýrském Hradci Druhé ekumenické shromáždění, jehož pořadatelé jsou Rada evropských biskupských konferencí (CCEE) a Konference evropských církví (CEC). V květnu vydali rakouští biskupové pastýřský list, ve kterém říkají, že to nemá být jen tak nějaká mezinárodní konference s přednáškami, diskusemi a rezolucemi, ale že jde o setkání křesťanů, kteří – pohnuti potřebami svých bližních – jsou připraveni společně naslouchat Bohu, od Ježíše Krista se učit smíření a Duchem svatým se nechat pohnout ke skutkům smíření.

Má to být jasným znamením křesťanské naděje a křesťanské spoluodpovědnosti, i když se nedá počítat, že všechna přání se splní. Je však důležitý každý krok, který je vykonán upřímně.

Od tohoto shromáždění si biskupové slibují konkrétní cesty ke smíření v osobním životě, ke smíření křesťanských církví, ke smíření národů a kultur po tolika nepřátelstvích a genocidách až ke smíření s Božím stvořením, které tak často jako poraženého nepřítel vykořistujeme.

Ve Štýrském Hradci (Graz) se očekává po 350 oficiálních zástupcích obou pořádajících institucí a asi 10 000 účastníků ze všech církví od Portugalska až po Rusko, od Kypru až po Island. Oficiální motto tohoto ekumenického shromáždění je: „Smíření – dar Boží a pramen nového života.“ - gb -

❑ Rady jednoho protestanta

Thomas Reeves, profesor dějin a autor knih *The Empty Church* a *The Suicide of Liberal Christianity* (Sebevražda liberálního křesťanství) napsal na adresu katolíků: »Informujte se důkladně o tom, co se stalo nám, a nedělejte stejné chyby. Zatím ještě pro vás není pozdě... Čtěte o tom, co se událo v nejdůležitějších protestantských církvích, a dělejte opak. Chraňte si svou víru a buďte poslušni Vatikánu; jsem smutný, že musím být svědkem umírání své církve kolem sebe...«

❑ Obavy o jednotu Itálie

Při setkání se členy italské biskupské konference ve Vatikánu řekl papež, že sdílí angažovanost a obavy biskupů o jednotu italského národa. Hlavní body v těchto obavách jsou: otázka národní jednoty, křesťanské dědictví Itálie a budoucí role Itálie v Evropě.

❑ Chile vysílá misionáře do Mosambiku

Církev v Chile zaznamenala vzrůst duchovních povolání a může poprvé ve své historii vyslat misionáře do zahraničí. P. Robert Guzman navazuje konkrétní kontakty mezi diecézí Santiago a jednou africkou diecézí. V Chile připadá jeden kněz na 11 142 obyvatel.

❑ Žádné homosexuální sňatky

Parlament státu Hawai v USA připravuje zákon, který zakazuje homosexuální sňatky. Návrh dodatku k ústavě má být předložen veřejnosti k vyjádření. Tímto hlasováním má být potvrzeno, že sňatek je možný pouze mezi mužem a ženou.

❑ Malajsie: Úsilí o náboženskou snášenlivost

Muslimská předsedkyně vlády Mahatirová se sešla se zástupci křesťanských církví a vyzvedla možnost harmonického

a tolerantního soužití všech národů a všech náboženství v Malajsii. Mahatirová vzala s velkým porozuměním na vědomí poselství k Ramadanu, které zaslal z Vatikánu kardinál Arinze.

Internationaler Fides Dienst

❑ Rázně proti kouření

Malajsijský ministr výchovy Najib Razak prohlásil: »Kouření je pro mnoho žáků jen začátek, další zla pak následují.« Žák, který je přistižen na půdě školy s cigaretou, dostane výprask a je vyloučen z vyučování. Při opakovaném přestupku je trestán rákoskou na dlaní i na zadní části těla. Kouření je zakázáno také učitelům, a to i ve sborovnách a na záchodech.

❑ Čína

Více než třetina žáků v čínských školách trpí podvýživou a vývojovými vadami. Jedná se o 32 % chlapců a 43 % dívek ve školním věku.

Co Ježíše uráží a zraňuje jeho Srdce, je nedostatek důvěry.

Ježíš může všechno:

Důvěra koná zázraky.

Sv. Terezie z Lisieux

Ne násilí, ale láska zmůže všechno. *Jan Pavel I.*

Vítězové výtvarné soutěže „Svatý Vojtěch a sjednocená Evropa“

I. KATEGORIE

Maruška Bejdáková (6 let), Kaplice; Anna Bergerová (5 let), Praha 4-Kunratice; Vojtěch Pařha (6 let), Trhový Štěpánov; Anna Severová (3 roky), Velatice; Jan Svozilek (6 let), Dobromilice; Šárka Rysová (5 let), Pačov; Josef Kracík (5 let), Jičín; Veronika Šustková (6 let), Mohelnice; Kristina Fridrichová (6 let), Jablonné v Podještědí Klára Kochová (7 let), Praha 1.

II. KATEGORIE

Jakub Vacík (11 let), Praha 10-Petrovice; Martin Dobiáš (9 let), Kunčice pod Ondřejníkem; Jan Studeník (12 let), Brno; Miroslava Minariková (11 let), Bohosudov; Magdalena Kašková (8 let), Praha 6-Řepy; Karel Řehulka (II. kat.), Opava; Lucie Hanusová (11 let), Jihlava; Michal Petrák (11 let), Praha 10-Petrovice; Vojtěch Dohnal (8 let), Praha 5; Lukáš Nový (7 let), Plzeň; Anežka Chvalová (8 let), Praha 6.

III. KATEGORIE

Jaroslav Pavlíček (12 let), Brtnice; Monika Ťapalová (12 let), Husinec; Tereza Přibyllová (10 let), Brtnice; Helena Pajdlová (13 let), Valašské Meziříčí; Žaneta Karalová (14 let), Český Krumlov; Dominika Hásková (III. kat.), Valašské Meziříčí; Jan Chomát (11 let), Nymburk; Diana Kešetovičová (III. kat.), Praha 2; Eliška Veselá (III. kat.), Praha 2; Lucie Bernkopfová (12 let), Vlachovo Březí; Mirka Hejtmánková (14 let), Kroměříž; Lenka Čechurová (13 let), Plzeň.

IV. KATEGORIE

Adéla Gottwaldová (14 let), Hradec Králové; Eliška Kučerová (17 let), Liberec; Klára Janotová (17 let), Praha 2; Lucie

Nováková (18 let), Ostrava 3; Lenka Váchalová (19 let), Praha 4; Lukáš Schorný (17 let), Praha 6; Ondřej Klobošník (16 let), České Budějovice; Karel Řepa (17 let), České Budějovice; S. M. Aloisie Kapková (20 let), Králíky II/1; Marie Beránková (19 let), Klatovy; Jaroslav Páv (16 let), Praha 3.

V. KATEGORIE

Petr Molmer (13 let), Písek; Petr Mašek (6 let), České Budějovice; Martin Vochoc (8 let), Plzeň; Martina Váchová (8 let), Karlovy Vary; Marek Voleník (16 let), Neštětice; Lucie Vrátníková (9 let), Plzeň; Petra Buchtová (V. kat.), Pozořice; Tereza Šťastná (8 let), Praha 4-Modřany; Marek Škubal (9 let), Plzeň; Barbora Svidenská (6 let), Plzeň; Aneta Jahelková (6 let), Dvůr Králové; Jakub Zlámal (9 let), Dvůr Králové; Markéta Kubálková (14 let), Ústí n. Labem.

VI. KATEGORIE

Petra Herotová (16 let), Ostrava-Poruba; Helena Mrázková (17 let), Slezská Ostrava.

SKUPINOVÉ PRÁCE

YMCA KLUBY, SOVIČKY, Praha 1; Křesťanská základní škola, Jihlava; ZŠ Lhotky, Velké Meziříčí; ZŠ Rudolfovska, České Budějovice; ZŠ Masarykovo nám. 108, Lázně Bohdaneč; ZŠ (6. tř.), Spálené Poříčí; ZŠ Loučovice; ZŠ Bakalovo náb., Brno; ZUŠ Jagellonská 14, Plzeň; ZUŠ Jagellonská 14, Plzeň (Ema Hudcová, Pavlína Korecká); „Svatý Vojtěch a kříž“, CMŠ – Lipenská, České Budějovice (S. M. Anunciáta Feniková, Kongregace Sester Nejsvětější Svátosti).

MARTA VONDRÁKOVÁ
Křesťanská cestovní kancelář

MISIE

751 03 Brodek u Přerova 46
tel./fax: 0641/74 11 50

VELKÁ POUŤ DO MEDJUGORJE
T: 23. – 30. 9., cena 1895 Kč + ubytování
10DM/noc. V této ceně je již zahrnuto:

- kněz v každém autobuse
- vedoucí v každém autobuse
- příplatek na klimatizovaný autobus
- přidělení sedadla v autobuse při přihlašování
- rozvoz autobusy v Medjugorji na všechny programy
- možnost nákupu občerstvení v autobuse za Kč.

Pro omezený počet autobusů (3–5) se vám můžeme dokonale věnovat a zajistit bohatý duchovní program, omezit všechny problémy vznikající při organizování pouti s několika desítkami autobusů. Za samozřejmost považujeme zastávku při cestě zpět u moře a návštěvu „Malých Lurd“ (Vepric).

ŽIVOTNÍ POUTĚ DO SVATÉ ZEMĚ ZA MIMOŘÁDNÉ CENY

IZRAEL – 10. 10. – 23. 10. 1997 – 18 990 Kč – busem a lodí přes Středozemní moře, zpět letecky.

IZRAEL – 23. 10. – 30. 10. 1997 – 16 450 Kč – letecky.

IZRAEL – EGYPT – (SINAJ) – 30. 10. – 12. 11. 1997 – 19 490 Kč – letadlem a zpět lodí přes Středozemní moře a busem.

U kombinované dopravy návštěva a program v Itálii, Řecku, Rhodu, Kypru. Vše již v ceně, včetně pojištění i ubytování a polopenze na lodi.

MEDŽUGORJE – 19. 7. – 25. 7. 1997, 13. 8. – 19. 8. 1997, 10. 9. – 16. 9. 1997, 3. 10. – 9. 10. 1997 – 1 600 Kč.

GARABANDAL – Lurdy, La Saletta (klima bus – Neoplan) – 14. 8. – 21. 8. 1997 – 4 750 Kč, mariánské exercicie.

ROSA MYSTICA – San Damiano, Schio, Milán, Verona, Brescia – 18. 8. – 23. 8. – 3 190 Kč!!!

VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH – Fatima, Lurdy, La Saletta, Garabandal, Montserrat aj. – 18. 9. – 29. 9. 1997 – 6 950 Kč.

Informace a přihlášky: C. K. AVETOURL – Jiří Chválek, Fr. Kupky 445, 518 01 Dobruška, tel./fax 0443/219 29, 0602/44 16 70 a mobil 0601/24 58 64.

K NEZAPLACENÍ

Dr. Fischer, arcibiskup z Canterbury, rád vypráví epizodu, kterou zažil při jednom z prvních snátků ve své kněžské službě. Když svatební obřad skončil, ptal se šťastný ženich, co je dlužen. Dr. Fischer odpověděl: »My nemáme žádné pevné taxy. Zaplatíte tolik, kolik si tento posvátný úkon podle svého citění ceníte.« Ženich se obrátil ke své manželce a řekl vesele: »Miláčku, právě jsi mě úplně hospodářsky zruinovala.«

MKH na Slovensku oznamuje bývalým čtenářům a odběratelům časopisu „Máriina doba“, že byla vyřešena distribuce časopisu do České republiky a je možné si ho znovu objednat od začátku roku 1997 na adrese: Jiří Maxa, Halasovo nám. 3, 638 00 Brno. (Vychází 4x do roka, s prvním číslem budou zaslány podmínky. Všem zájemcům zašleme na ukázkou jedno číslo nezávazně.

MKH Bratislava

CHARITA ŠTERNBERK PŘIJME DO PRACOVNÍHO POMĚRU zdravotní sestru na funkci vrchní sestry střediska ošetrovateľské a pečovatelské služby v rodinách. Podmínkou je minimálně tříletá praxe u lůžka. Ostatní informace na tel. čísle 0643/36 81 v době od 6.00 do 11.30 hod.

Vítř nejde zakázat, ale je možno postavit větrné mlýny.

Holandské přísloví

**Neděle 29. 6. – svatých Petra a Pavla
Mt 16,13–19**

Kdo v Ježíši opravdu poznává a vyznává Mesiáše, na tom on může stavět. I když je to slabý člověk, který dokonce Ježíše třikrát zapřel jako Petr, ale litoval a obrátil se. Je to naděje i pro mne.

**Pondělí 30. 6.
Mt 8,18–22**

Věřit evangeliu znamená být v pohybu. I dnes. V pohybu za Ježíšem, který mne v každém případě vede k Otci. Stát na místě, nehýbat se, nedělat kroky víry, vedoucí za Ježíšem, to představuje falešné jistoty.

**Úterý 1. 7.
Mt 8,23–27**

Připrav se na setkání se svým Bohem. Můj Bůh je mocný a dobrotivý, mohu a smím se na něho spolehnout.

**Středa 2. 7.
Mt 8,28–34**

Satan obchází jak řvoucí lev a hledá, koho by pohltil. Odporuj mu silou víry. A to je láska: žít podle Božích přikázání.

**Čtvrtek 3. 7.
Ef 2,19–22**

Snad by prospělo, kdybychom tato slova teď nevztáhli jen na sebe, ale i na druhé – třeba na křesťany, kteří jsou mi protivní nebo jejichž křesťanství se mi zdá být „nemožné“. I z nich, i ze mne je přibyték Boží. Asi tím, čím bych já často pohrdl, Bůh nepohrdne.

**Pátek 4. 7.
Mt 9,9**

„Jak se Bůh nechová podle mé představy?“ Jak to, že se tak nechová jeho Syn? Pokud vím, že jsme hříšníci, zažijeme teď radost právě z toho, že je Bůh jiný než my. Vždyť nás Ježíš vyhledal v našich hříších stejně jako Matouše – celníka a tedy hříšníka.

**Sobota 5. 7. –
svatých Cyrila a Metoděje
Iz 61,1–2a. 10–11**

Bůh mi odpustil, Bůh mne obdarovává dary svého Ducha, i já jsem částí ozdobené nevěsty – církve. Radostná zpráva dělá ve světě své dílo dva tisíce let, tak, jako teď ve mně. Slaví se svatba – jsem částí svatebního páru. Náš manžel – Bůh se nás ujal.

Neděle 29. června slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů	- 1. čt.: Sk 12,1–11 Ž: 34 (33)2–3,4–5,6–7,8–9 2. čt.: 2 Tim 4,6–8,17–18 Ev.: Mt 16,13–19	odp.: 5b
Pondělí 30. června Svatých prvom učedníků zín ských	- 1. čt.: 0 Im 8,31b–39 Ž: 124 (123)2–3,4–5,7b–8 Ev.: Mt 24,4–13	odp.: 7a
Úterý 1. července férie	- 1. čt.: Gn 19,15–29 Ž: 25,2–3,9–10,11–12 Ev.: Mt 8,23–27	odp.: 3a
Středa 2. července férie	- 1. čt.: Gn 21,5,8–20 Ž: 33,7–8,10–11,12+15 Ev.: Mt 8,28–34	odp.: 8a
Čtvrtek 3. července svátek sv. Tomáše, apoštola	- 1. čt.: Ef 2,19–22 Ž: 117 (116),1,2 Ev.: Jan 20,24–29	odp.: M k 16,15
Pátek 4. července památka sv. Prokopa, opata	- 1. čt.: Ef 4,1–7,11–13 Ž: 1,1–2,3,4+6 Ev.: Mt 19,27–29	odp.: 2a
Sobota 5. července slavnost sv. Cyrila, Metoděje, a Metoděje, biskupa	- 1. čt.: Iz 61,1–3a Ž: 117 (116),1,2 2. čt.: 2 Kor 4,1–2,5–7 Ev.: Lk 10,1–9	odp.: M k 16,15

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 6.	PO 30. 6.	ÚT 1. 7.	ST 2. 7.	ČT 3. 7.	PÁ 4. 7.	SO 5. 7.
Antifona	1405	826	841	857	1673	1722	1722
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1406	827	842	857	1673	1415	1420
Antifony	1407	828	843	858	1413	1416	1421
Žalmy	813	828	843	858	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	1407	831	847	861	1674	1416	1421
Antifona k Zach. kantiku	1407	1412	847	861	1413	1416	1421
Prosby	1407	831	847	861	1675	1724	1422
Záv. modlitba	1408	1412	847	862	1413	1416	1422
Modlitba během dne:							
Hymnus	1264	832	848	862	792	895	792
Antifony	1408	833	848	863	879	895	1422
Žalmy	818	833	849	863	879	895	1265
Krátké čtení	1408	835	851	865	1676	898	1422
Záv. modlitba	1408	836	851	865	1413	898	1422
Nešpory: SO							
Hymnus	1409	1409	837	852	867	1413	1423
Antifony	1404	1410	838	853	868	1413	1424
Žalmy	1670	1678	838	853	868	1678	1729
Kr. čtení a zpěv	1404	1410	840	856	871	1680	1424
Ant. ke kant. P. M.	1404	1411	1412	856	871	1414	1420
Prosby	1405	1411	841	856	872	1681	1425
Záv. modlitba	1405	1408	1412	857	872	1413	1422
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat
na adrese:

* * *

**Matice cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena
v tiraži), která Vám dá
instrukce
a zašle složenkou
na zaplacení.**

Novinky
MCM

MARIA – SPOLUVYKUPITELKA, PROSTŘEDNICE, PŘÍMLUVKYNĚ Mark I. Miravalle

S potěšením a obdivem jsem si přečetl tuto teologickou studii o Panně Marii-Spoluvykupitelce, Prostřednici a Přímluvkyni... Měl jsem velkou čest být profesorem mariologie polského studenta Karola Wojtyły (papeže Jana Pavla II.), když byl posluchačem papežského mezinárodního kolegia *Angelicum* v Římě, kde se připravoval k licenciátu a doktorátu teologie (1947–1948).

Sdílím naději Dr. Marka Miravalle, když říká: „Po významném přispění Svatého otce Jana Pavla II. k pochopení tajemství prostřednictví Panny Marie s Kristem a Církví... zbývá k tomu, aby bylo Mariino poslání Spoluvykupitelky, Prostřednice a Přímluvkyně plně uznáváno a Božím lidem v Církvi prožíváno, už jen jeden, závěrečný úkon: aby náš Svatý otec ze svého úřadu náměstka Kristova na zemi a pod vedením Ducha Pravdy za účelem oprávněného uctívání Ježíšovy Matky a k užítku jedné, svaté, katolické a apoštolské Církve Kristovy definoval a vyhlásil Mariino poslání Spoluvykupitelky, Prostřednice všech milostí a Přímluvkyně Božího lidu... za Bohem zjevené dogma křesťanské víry.“

*Výňatek z úvodu Luigiho kardinála Ciappiho OP,
emeritního papežského teologa*

(Vydala MCM, brož., 96 stran, cena 35 Kč.)

Placeno převodem
706 035

Novinové výplatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODE-NY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povolené SR, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U tisku o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.